

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ*

*Του Κώστα Παπατσιμούλη

Στα πολύ παλιά τα χρόνια σε μια χώρα, τη διαμαντοχώρα, αντί για ένας, την κυβερνούσαν δυο βασιλιάδες. Ο ψηλόχοντρος πρασινοθαλασσής και ο ψηλόλιγνος θαλασσοπρασινής. Μαζί τους ζούσαν στο βασιλικό παλάτι και σύμβουλοι, διερμηνείς, τραπεζίτες και φοροεισπράκτορες, φίλοι και συγγενείς τους. Λένε, πως στα υπόγεια του παλατιού, ήταν και τα αμπάρια με τα χρυσά φλουριά. Σ αυτά, έβαζαν το χεράκι τους οι παλατιανοί, έπαιρναν από κάτι, ότι μπορούσαν οι καημενούληδες και τα πήγαιναν σε γειτονικά βασίλεια. Τα έκρυβαν για να ζήσουν αυτοί καλά, σε περίπτωση καταστροφής του βασιλείου τους. Μόνο αυτοί.

Οι βασιλιάδες, όπως και οι παλατιανοί τους, ζούσαν... βασιλικά, χωρίς να εργάζονται, και απολάμβαναν όλα τα αγαθά από τον ιδρώτα του λαού τους, ξεζουμίζοντάς τον, αφού τον υποχρέωναν να πληρώνει αβάσταχτους φόρους.

Τα πράγματα, όσο κυλούσαν τα χρόνια, πήγαιναν καλά γι αυτούς τους δυο. Μάλιστα, λες και τα είχαν συμφωνήσει, τη μια φορά να παίρνει ο ένας τον θρόνο και την άλλη ο άλλος. Τα αμπάρια με τα χρυσά φλουριά όμως, άρχισαν να αδειάζουν απ την απληστία των βασιλιάδων και των παρατρεχάμενων παλατιανών τους και για να καλύψουν το άδειασμα, οι σύμβουλοι των βασιλιάδων, τους συμβούλευαν να βάζουν φόρους στον λαό. Όσοι δεν πλήρωναν τους τιμωρούσαν. Ο λαός άρχισε να ζορίζεται από την συνεχόμενη αυξανόμενη αβάσταχτη φορολογία τους. Δυσκολευόταν πολύ, δεν άντεχε. Η κρίση στην χώρα αυτή ήταν ορατή πια. Τα ταμεία τα είχαν αδειάσει οι παλατιανοί. Οι βασιλιάδες ζητούσαν δανεικά από τα γειτονικά βασίλεια, με το αζημίωτο φυσικά, και τους τα έδιναν εξαναγκάζοντάς τους να υπογράφουν συμβόλαια τυφλής παράδοσης και πίστης. (Στην πραγματικότητα, τα χρυσά φλουριά που τους δάνειζαν, ήταν αυτά που είχαν βάλει το χεράκι τους, ξέρετε ποιοι, οι παρατρεχάμενοι παλατιανοί της διαμαντοχώρας και τα μετέφεραν κρυφά στα γειτονικά βασίλεια που τώρα τους τα δάνειζαν).

Στην ίδια χώρα, την διαμαντοχώρα ζούσε κι ένα μικρό πριγκιπόπουλο όπου μεγάλωνε μαζί με τον κόσμο, τον έβλεπε να υποφέρει όσο αυξανόταν οι φόροι. Το άδικο, η αγανάκτηση είχαν ξεχειλίσει. Οι αντοχές του λαού παρά την σκληρή του δοκιμασία και την υπομονή του, είχε εξαντληθεί. Ο κόμπος είχε φτάσει στο χτένι. Κι έτσι, ένα πρωινό Κυριακής, άνοιξη ήταν, το μικρό πριγκιπόπουλο μαζί με το λαό από κάθε γωνιά του βασιλείου της διαμαντοχώρας συγκεντρώθηκε έξω από το παλάτι φωνάζοντας πως δεν πάει άλλο, ζητώντας ν' αλλάξουν την πολιτική των φόρων και της φτώχειας οι δυο 'υποταγμένοι' πλέον βασιλιάδες. Ο μικρός πρίγκιπας ανέβηκε πάνω σ ένα ψηλό σημείο γύρισε προς τον λαό κάνοντάς τον νεύμα να ησυχάσει, να μην φωνάζει. Έτσι κι έγινε. Γύρισε προς το παλάτι και βάζοντας τα χέρια στο στόμα του φώναξε: Έι, βασιλιάδες, βγείτε έξω να μας ακούσετε!

Οι δυο βασιλιάδες βλέποντας το πλήθος οργισμένο, ασύχαστο, θυμωμένο, φώναξαν τον γκριζομάλλη αρχισύμβουλο πολιτικής με τους συμβούλους του, για να βρουν ένα σχέδιο άμεσα που θα τους "έλυνε" τα χέρια, να ξεγελάσουν τον "αλυσοδομένο στην φτώχεια του" λαό για να συνεχίσουν το έργο τους. Το δικό τους έργο. Των φόρων, της εξάρτησης και

της εξαθλίωσης. Έπρεπε να βρεθεί κάτι τρομερό, να τους φοβίσουν, να τους τρομάξουν και να τους ξαναυποτάξουν. Να τους πείσουν πως εκείνοι είναι οι μόνοι που μπορούν να τους οδηγήσουν σε δρόμους σταθερότητας, ασφάλειας, για τα επόμενα χίλια χρόνια. Έπρεπε να τους πείσουν πως το μικρό πριγκιπόπουλο παρά τα ενθουσιώδη θέλω του, θα τους οδηγούσε στην καταστροφή και ότι θα τους έπαιρνε τα σπίτια, τα χωράφια τους, την περιουσία τους. Θα τους φτώχυνε πιο πολύ απ' ότι αυτοί οι δυο βασιλιάδες. Βγήκαν λοιπόν στο μεγάλο παλατιανό μπαλκόνι κι είπαν στο μικρό πριγκιπόπουλο:

Σεβαστό μας πριγκιπόπουλο, σε αναγνωρίζουμε ως εκπρόσωπο του λαού. Έλα επάνω να το συζητήσουμε το θέμα!

Ο μικρός ενθουσιώδης και τολμηρός πρίγκιπας, μετά την προτροπή του λαού, ανέβηκε στο παλάτι. Τον οδήγησαν στην αίθουσα του θρόνου. Τον πλησίασαν οι δυο βασιλιάδες ένθερμοι, φιλικοί, έτοιμοι για πάσα συζήτηση για το θέμα του λαού.

Ακολούθησαν οι υπηρέτες με δώρα στα χέρια τους για το μικρό πριγκιπόπουλο. Οι βασιλιάδες έδειξαν τον θρόνο προτρέποντας τον μικρό πρίγκιπα να καθίσει. Εκείνος δεν δέχθηκε. Οι βασιλιάδες φώναζαν τους υπηρέτες. Τους είπαν ν' ανοίξουν τα δώρα ως ένδειξη καλής θέλησης και συνεργασίας.

Ανοίγουν το μεγάλο χρυσό μπαούλο και βγάζουν από μέσα τα πρασινοθαλασσιά χρυσοκέντητα βασιλικά ρούχα. Ανοίγουν το μικρότερο μπαούλο και βγάζουν τα βασιλικά παπούτσια. Μέσα από ένα πιο μικρούλι χρυσό κουτί, έβγαλαν το βασιλικό στέμμα. Να, τα δώρα μας ως ένδειξη καλής θελήσεως και συνεργασίας, είπαν. Θα σε κάνουμε βασιλιά και θα σε στηρίζουμε σε κάθε απόφασή σου. Τι λες;

Απ' όλα τα δώρα που δεν εντυπωσίασαν, το μικρό πριγκιπόπουλο στάθηκε στα παπούτσια. Παρατήρησε πως ήταν αρκετά μεγάλα.

Μα, τα παπούτσια είναι πιο μεγάλα από τα δικά μου πόδια, τους είπε. Πώς θα περπατώ στο παλάτι και ανάμεσα στον κόσμο; θα σκοντάφτω και θα πέφτω!! Κι ένας βασιλιάς που σκοντάφτει και πέφτει δεν είναι βασιλιάς, χάνει την αξιοπιστία του στον λαό!! Θα κινείται σαν μαριονέτα! Έτσι με θέλετε;

Μικρό μας πριγκιπόπουλο, είπαν οι βασιλιάδες, μια χαρά και δυο τρομάρες είναι τα παπούτσια σου!! Ύστερα, εδώ είμαστε εμείς!! Θα σ αφήσουμε να πέσεις; (χι χι χι !!) Έλα φόρεσέ τα, εμπιστέψου μας, του είπαν!! Μα δεν είναι στα μέτρα μου, τους απάντησε το πριγκιπόπουλο, δεν γίνεται. Μα έλα, δοκίμασέ τα, του ξαναείπαν. Μα δεν γίνεται αγαπητοί μου βασιλιάδες, με το ζόρι να τα βάλω!!

Το μικρό πριγκιπόπουλο, κατάλαβε το σατανικό σχέδιο των βασιλιάδων κι αρνήθηκε την λάμψη των στολιδιών τους.

Αγαπητοί μου βασιλιάδες, ο λαός που βρίσκεται συγκεντρωμένος έξω απ το παλάτι σας, υποφέρει, πονά, πεθαίνει, δεν τον βλέπετε; Γιατί κάνετε πως δεν τον ακούτε; Κάνετε πως δήθεν νοιάζεστε, ενώ τον έχετε εξαθλιώσει! Και τον εκφοβίζετε, τον τρομοκρατείτε με τον "δράκο του βορά" και πως θα τιμωρηθεί από το γειτονικά βασίλεια, αν σας αρνηθεί; Ντροπή σας!!!

Σας αφήνουμε ένα μήνα να το σκεφτείτε. Ή εσείς, ή ο λαός!!